

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

23. ČERVNA 2019

Z obsahu:

**Postoj milosrdenství
k tyranům je prorocké
poselství**

Homilie papeže
Františka při beatifikaci
sedmi mučedníků
komunistického útlaku

2. června 2019,
Blaj, Rumunsko
- strana 2 -

**Svatí Jan a Pavel,
mučedníci**

Libor Rösner
- strana 4 -

**Srdce, které lidi
tolik miluje**

P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 6 -

**Den za posvěcení kněží
Kongregace pro klérus -
poselství z roku 2018**

- strana 8 -

Jak step rozkvétá

Teresa Tyszkiewiczová
- strana 10 -

Kněz Boží Prozřetelnosti

Maria Zboralská
- strana 12 -

Vizionář:

Tajemství zjevení
v Tre Fontane (60)
- strana 13 -

Oltář Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Dolní Dobrouč (Foto © Jan Naiser)

Postoj milosrdenství k tyranům je prorocké poselství

Homilie papeže Františka při beatifikaci sedmi mučedníků komunistického útlaku

2. června 2019, Blaj, Rumunsko

„**M**istře, kdo zhřešil: on sám, nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“ (Jan 9,2) Tato otázka, kterou učedníci položili Ježíšovi, vyvolá sérii hnutí a činů, které se vinou celým evangeliem a demaskují a ozřejmují to, čím je ve skutečnosti zaslepeno lidské srdce.

Ježíš i jeho učedníci spatří člověka, který je od narození slepý, dokáže jej rozpoznat a postavit do středu. Prohlásí, že jeho slepota není způsobena hříchem, smísí prach země se svojí slinou a potře mu tím blátem oči; potom mu řekne, aby se šel umýt v rybníku Siloe. Jakmile se slepec umyl, navrátil se

mu zrak. Stojí za zmínku, že samotnému zázraku jsou věnovány sotva dva verše a v ostatních se pozornost obrací nikoli k uzdravenému slepci, nýbrž k diskusi, kterou to vyvolalo. Zdá se, že jeho život a zejména uzdravení se stává banální historkou, tématem k diskusi, jakož i poubořením a potíží. Uzdravený slepec je nejprve dotazován udiveným zástupcem a potom farizeji, kteří se ptají také jeho rodičů. Zpochybňují identitu uzdraveného člověka, potom popírají Boží zásah pod záminkou, že Bůh je v sobotu nečinný; pochybují dokonce i o tom, že se onen člověk narodil slepý.

Celá tato scéna a diskuse ukazují, jak obtížné je chápat Ježíšovy činy a priority, v nichž klade do středu někoho, kdo byl na periferii, zvláště má-li se za to, že prvenství náleží „sobotě“ a nikoli Otcově lásce, která chce zachránit všechny lidi (1 Tim 2,4). Slepce musel žít nejenom se svojí slepotou, ale také s tou, která jej obklopovala. Tou je rezistence a nevraživost, jež vznikají v lidském srdci, kládou-li se do středu namísto lidí soukromé zájmy, nálepky, teorie, abstrakce a ideologie, které, kudy projdou, nezpůsobí nic jiného, než že oslepi všechno a všechny.

Pokračování na str. 5

Existují dvě Srdce, která vždy a bezmezně milovala a stále milují každého člověka. A tato dvě Srdce patří nerozlučně k sobě: je to Srdce Ježíšovo a Srdce jeho Matky, Panny Marie. Nikoliv náhodou se po páteční slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v sobotu připomíná také Neposkrvněné Srdce Panny Marie. V tomto čísle Světla věnujeme mimořádnou pozornost tomu prvnímu, Srdci Ježíšovu. Jeho láska k nám si to v nejvyšší míře zaslouží, zvláště je-li tak zraňována smrtelnými hříchy mnohých věřících katolíků, ba i těch, kteří jsou osoby Bohu zasvěcené. Leč tentokrát si představíme jednu mimořádnou kněžskou osobnost, která obstála v každodenním boji se Zlým a zůstala věrná Ježíši až do konce své pozemské pouti.

Jak často opakujeme, že kněz je „druhý Kristus“! To znamená, že jeho srdce se má co nejvíce podobat Srdci Ježíšovu, což vyplývá ze samé podstaty kněžského poslání. Jak by někdo mohl být nazýván „druhým Kristem“, kdyby jeho srdce bylo Ježíšovu vzdálené? Vždyť přinášet Ježíše do tohoto světa znamená milovat lidi a toužit po spáse jejich duší až k obětování vlastního života. Podobností s Ježíšovým Srdcem bychom jistě každý našli více...

Editorial

Nicméně, připomeňme, že slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova je rovněž Dnem za posvěcení kněží. Loňské poselství Kongregace pro klérus k tomuto dni vrcholí větou: „Církev i svět potřebují svaté kněze!“ (str. 8–9) Ano, právě kněží mají jít životem cestou „těsnou a strmou“ a svítit dobrým příkladem všem, jak to nejen slovy, ale i skutky dosvědčil bl. Władysław Bukowiński. (str. 10–13) Jeho životní osud je úzce spjat s dobou, kterou mnozí z nás ještě pamatují také v naší společnosti.

Při vzpomínce na oběti komunistického režimu (27. června) můžeme mít před očima rovněž příklad svatého kněze, který především na území dnešního Kazachstánu podivuhodným způsobem horlivě působil pro spásu lidských duší, což ovšem znamenalo také snášet četná utrpení ze strany odpůrců. V době, kdy komunistické ideje v různých modifikacích jsou opět na vzestupu, je bl. Władysław vynikajícím reprezentantem těch, kteří pod tíhou pronásledování komunisty neklesli, nýbrž stali se praporečníky Ježíšova milujícího Srdce. A to se netýká jen kněží, ale i velkého počtu laiků.

A právě dva jiní laici ze 4. století, svatí bratři Jan a Pavel, jsou svědky téže pevné víry v Ježíše, když za něho dokonce položili své životy. (str. 4) „Naším pánem je ale jenom Bůh,“ jsou jejich slova těsně před smrtí. To je vyznání víry hodné každého křesťana, je plné síly a pramení z důvěry, že i když člověk ztratí své tělo pro Ježíše, on s radostí přijme duši takového člověka do říše věčné spásy.

Ať už kněz, jiná osoba Bohu zasvěcená, či laik, všichni jsou Ježíšem zváni k tomu, být ctiteli jeho Srdce. Dvanáct zaslíbení daných Ježíšem sv. Markétě Marii Alacoque je štědrá nabídkou, jež je výrazem nekonečné lásky Boha k lidem. Taková nabídka nás zavazuje – k jejímu přijetí sice nejsme nuceni, ale kdybychom ji zanedbali, tak jen k vlastní škodě. (str. 6–8) A proto bychom měli, i po vzoru našich předchůdců ve víře, s důvěrou přijmout tuto nebo i jinou Boží nabídku, neboť každá je pro naše dobro a nadpřirozenou pomocí na cestě ke spáse. Zpytujeme v tom svědomí, obnovme svůj vztah k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, nejlépe i opětovným zasvěcením se o páteční slavnosti, kterou vpravdě můžeme nazvat „slavností Božské lásky“.

Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky, oroduj za nás!

Daniel Dehner

Božského učitele dnes nenajdeš uprostřed zástupů. Musíš za ním do ústraní. Odebral se do samoty, aby mohl rozmlouvat se svým Otcem. Pozoruj s úctou jeho usebranost a vroucnost a uvědom si znovu, že apoštolská horlivost vyžaduje neméně horlivou modlitbu v úplné od-

loučenosti ode všeho, co by mohlo narušovat důvěrný rozhovor s Bohem. Chceš-li slyšet něžný Otcův hlas, všechno ostatní musí umlknout. Před každou modlitbou pros nejdříve Pána: *Nauč mě modlit se.*⁽¹⁾

Když se správně modlíš, nejenže s Pánem rozmlouváš, ale také jej poznáváš. A čím lépe jej znáš, tím důvěrnější může být váš rozhovor. Ježíš se dnes modlí i za tebe a představuje tě svému Otcí, neboť Otec mu ukládá nelehký úkol: aby se dnes představil svým přátelům tak, jak ho dosud neznají.

Jak je to důležité, poznáš z jeho otázky: *Za koho mě lidé pokládají?* Pán nepotřebuje vyzvídat, jak na tom u lidí je. Ví to sám velice dobře. Jeho otázka tě má přivést k vážnému zamyšlení, jak se ještě 2000 let po jeho příchodu staví kdysi zcela křesťanská země ke svému nejvznešenějšímu Hostu a Vykupiteli. Přiznej mu s bolestí v srdci, že je kolem tebe mnoho těch, které to ani nezajímá. Jsou jiní, kteří dnes mluví o Ježíši, ale přitom nemají na mysli toho, kterého nám *dal Otec, protože tak miloval svět*⁽²⁾. Zařadili si ho do kategorie svých různých „proroků“ a „mistrů“.

Jsou i takoví, kteří by se po době útisku a v údobí relativity opět chtěli k Bohu vrátit, ale často tak, že si ho raději sami utvářejí podle svých představ, aby v něm pak měli nástroj k naplnění svých vlastních tužeb. Mnozí dnes Boha sice neodmítají, ale chtějí mít takového, který člověku nebude nijak překážet v jeho snaze být sám sobě svrchovaným pánem a spasitelem.

Pokoušení dotvářet si Boha podle vlastního obrazu se však nevyhýbá ani zbožné duši. Využij proto dobře dnešní příležitost poznat Božího Syna u něho samotného. Buď však přitom připraven odložit bez váhání i ty nejmilovanější představy, pokud nebudou úplně ve shodě s tím, co na-

konec uslyšíš z Pánových úst. Poslouchej tedy pozorně a s pokornou otevřeností, co Ježíš o sobě zjevuje těm, které si vyvolil, a odlož předem všechny výhrady, protože

každá z nich by byla jen smutným návratem k troufalosti, třeba i nepřiznané. Jestliže by ti z Pánovy osobnosti chyběly její nejpodstatnější rysy, pak bys nebyl

učedníkem Syna člověka, ale jen cítělem svých vlastních představ a zájmů.

To, co Pána nejvýstižněji charakterizuje, může se ti zdát až příliš překvapující a zarážející, nepopulární, takřka nepřijatelné: všechno směřuje k tomu, že ani jako Syn živého Boha nebude zde na zemi patřit k těm, které svět obdivuje a vynáší. Bude naopak předmětem opovržení, posměchu, odmítání, vystavený dokonce bolestnému utrpení a potupné smrti. Teprve po tom všem až *třetího dne bude vzkříšen*. Pán přitom také nepokrytě odhaluje, **kdo** ho zavrhne a odsoudí na smrt. Jeho pokoření bude o to větší, že to nebudou pohané a nevěřící, ale odsoudí ho sami velekněží a učitelé Zákona, nejvyšší oficiální představitelé Božího národa a toho náboženství, které Bůh zjevil Izraeli spolu se zaslíbením Mesiáše. Tak dlouho na něho čekali, a když skutečně přišel a stanul uprostřed nich, *jeho vlastní ho nepřijali*⁽³⁾. Ale právě touto svou zdánlivou prohrou Boží Syn *přemůže svět*⁽⁴⁾.

O svém strádání a ponížení, které má naplnit jeho pozemský život, nemluví Pán proto, aby si posteskl a postěžoval, nechce se dovolávat soucitu. Šimonu domluvu, jakkoliv dobře míněnou, dokonce rozhodně odmítá jako ďáblovu pokoušení⁽⁵⁾. Představuje zde svůj lidský a pozemský osud ze zcela jiného důvodu: nastal totiž čas, aby si připravil ty, které si vyvolil a pozval, aby byli *s ním tam, kde je on*⁽⁶⁾. V tom, v čem se Bůh nejvíce přiblížil k člověku, má se člověk přiblížit k Bohu. Jen tak budou „křesťané“, to znamená ti, kteří životem podle Krista zjevují Krista, předávat jeho zvěst všem těm nešťastným a zaslepeným, kteří jej stále nepoznávají. Jinak by nosili své jméno neprávem.

Na to myslí, chceš-li lépe pochopit, co od tebe Pán právem očekává, když se ti dostalo té milosti, *že jsi byl pokřtěn v Kris-*

Liturgická čtení

1. čtení - Zach 12,10-11

Toto praví Hospodin: „Na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vylijí ducha milosti a prosby o slitování, budou hledět na mne. Budou naříkat nad tím, kterého probodli, jako se naříká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nářek, jako se naříká v Hadad-Rimmonu na megidské pláni.“

2. čtení - Gal 3,26-29

Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši.

A když patříte Kristu, jste tedy Abrahamovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

Evangelium - Lk 9,18-24

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“

Dokončení na str. 9

ta a oblékl jsi na sebe Krista. Hříchem narušené přirozenosti se ovšem nelíbí, když má právě takto následovat Pána, chtěla by si uchránit svůj falešný blahobyt. Nemůžeš však obléci nového člověka⁽⁷⁾ jinak, než když zapřeš sám sebe, a to bolí. Tento tvůj kříž, který tíží svou každodenností, máš pozvednout sám, přijmout ho za svůj, tak jak to činí on. Proč jsi tak ustrašený? Nemáš víru!⁽⁸⁾ Zažej strach láskou a důvěrou a brzy poznáš, že jeho milost je lepší než život⁽⁹⁾. Zeptej se těch, kteří mu uvěřili, a tak ho velebili ve svém životě⁽¹⁰⁾. Jejich zkušenost tě přesvědčí, že ten, kterého máš věrně následovat, je i tvůj pomocník, jehož pravice tě podpírá. Co mu odpovíš?

Bože můj, snažně tě hledám, má duše po tobě žízní jak vyprahlá, bezvodá země.⁽¹¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Lk 11,1; ⁽²⁾ srov. Jan 3,16; ⁽³⁾ Jan 1,11;

⁽⁴⁾ srov. Jan 16,33; ⁽⁵⁾ srov. Mt 16,23;

⁽⁶⁾ srov. Jan 17,24; ⁽⁷⁾ srov. Kol 3,10;

⁽⁸⁾ srov. Mk 4,40; ⁽⁹⁾ Ž 63,4;

⁽¹⁰⁾ srov. Ž 63,5; ⁽¹¹⁾ Ž 63,2

Svatí Jan a Pavel, mučedníci

Jejich jména zařadila církev do I. eucharistické modlitby a také do litaní ke všem svatým. Z toho je patrné, jak významnými postavami raného období církve svatí Jan a Pavel byli. I proto se na jejich osudy v tomto čísle Světla zaměříme.

O datu jejich narození žádné bližší informace nemáme, víme jen, že pocházeli z nejvyšší římské aristokracie a byli to rodni bratři. Pohybovali se na dvoře císaře Konstantina Velikého, který, jak známo, Milánským ediktem vydaným v roce 313 zrovnoprávnil křesťanství s pohanskými kultury. Tím jednak uzavřel třistaleté pronásledování vyznavačů Krista, jednak tím dal křesťanství ostentativně najevo svou přízeň.

Křesťanství poté zažívalo rozmach, a tak mnozí v přihlášení se k tomuto náboženství spatřovali ideální prostředek k započetí slibné kariéry. Ne tak Jan a Pavel, kteří se později stali dvořany u dvora Konstantinovy dcery Konstancie. Víra obou byla ryzí, prostá jakékoli zjištěnosti, což se projevovalo i v jejich jednání. Jan pracoval pro Konstancii jako dvorní správce, Pavel jako osobní sekretář. K dceřině dvoru je doporučil sám Konstantin, velice dobře věda, že v nich dceři poskytuje věrné a poctivé služebníky. Vědoma si toho byla i Konstancie, která je pověřovala rozdělením almužny chudobným, protože měla jistotu, že ty velké sumy, které jim na to svěřovala, vždy použijí do posledního obolu k účelu, k němuž byly určeny. Ještě více důvěry vůči oběma bratrům projevila v okamžiku své předčasné smrti, když chudým odkázala prakticky celé své jmění a právě Jana a Pavla ustanovila vykonavateli své závěti. Pak ale na trůn usedl Julián a začala nová etapa pronásledování křesťanů.

Nový císař se oficiálně zřekl křesťanství, dal zelenou všem pohanským kultům a pardonoval všechny vyhnance z řad pohanů, neboť „byl přesvědčen, že není lepšího prostředku, jak vyhubit křesťany“, jak napsal ve svém výborném, avšak dosti neutěšeném románu „Julián Odpadlík“ vynikající ruský romanopisec D. S. Merežkovskij o tomto vládcu. On počítal s tím, že všechny ty rozličné kultury budou díky očividné benevolenci k otázkám morálním i věroučným sladkým lákadlem pro vlažné křesťany. Měl v plánu v celé Řím-

ské říši navrátit pohanství jeho někdejší slávu, přičemž za míru pravdy pokládal sebe samého. „*Je snad v celé přírodě něco božstějšího než vůle lidská? [...] Dříve znamení mne omotávala jako síť a podmaňovala; teď - již nemám co ztratit. Opustí-li mne bohové, tu i já...*“ vystihl Merežkovskij podstatu filosofie císaře Juliána, jenž se všechny pevné Kristovy následovníky pokoušel zlomit, resp. stíhat.

Tak i sv. Jana a Pavla. Bratři odmítli jakoukoli polovičitost, jakýkoli úhybný manévr, jakékoli kličkování. „*Ty pravidla zněj tak, že obzor je můj cíl / a že jen přímou cestou mám jet k cíli,*“ zpívá Vladimír Vysockij krédo lidí všech věků, kteří se odmítají vychýlit z nastaveného směru. Pro sv. Jana a Pavla byl tím obzorem Kristus a přímá cesta k němu byla pro ně natolik samozřejmá, že vlastně ani neuvažovali o tom, že by šli po nějaké jiné.

Odmítli pozvání k císařskému dvoru i nabídku vysokých úřadů a platů. „*Tvé křesťanské předchůdce jsme ctili a s radostí jsme jim sloužili, ale s tebou, císaři, který ses zřekl Krista, nechceme mít nic společného,*“ měli vmést císaři do tváře.

*Giovanni Francesco Barbieri (1591-1666):
Smrt sv. Jana a Pavla*

Julián nechtěl ztratit tuto výkonnou a hlavně spolehlivou dvojici dvořanů, proto jim dal desetidenní lhůtu na rozmyšlenou, děláje, že neslyší jejich ujišťování o tom, že rozhodnutí jsou už teď v této chvíli. Onu císařem stanovenou lhůtu nevyužili Jan s Pavlem k účelu, k němuž byla stanovena, ale k aktům bliženecké lásky, kdy rozdali svůj majetek chudým, a k přípravě na násilný odchod z tohoto světa a načerpání sil ke snášení utrpení pro Boží jméno.

Po deseti dnech - 26. června 362 - k nim císař vyslal velitele své stráže Terentia. Ten do jejich domu na Céliu donesl sošku Jupitera a jako posel svého pána císaře Juliána je vyzval, aby mu nasypali kadidlo, tj. obětovali mu, a tím uznali jeho svrchovanost, alespoň v soukromí, když mají problém s veřejným projevem úcty k nejvyššímu z římských bohů. Když odmítli, pohrozil jim smrtí, načež měli bratři prohlásit: „*Jestliže je tvým pánem Julián, žij s ním nadále v míru. Naším pánem je ale jenom Bůh, kterého on zavrhl.*“

Tato slova znamenala poslední krok v jejich přímé cestě k cíli, nebo lépe řečeno, k jeho dosažení. Terentius jim na místě nechal srazit hlavy, snad i proto, že se bál občanských nepokojů, které by mohly propuknout při veřejné popravě oblíbených udělovatelů almužny a vážených patricijů.

Krátce poté postihla Terentiova syna bližně neurčená těžká choroba. Hovořilo se dokonce o posedlosti. Zmítal sebou a opakoval, že ho sužují Jan a Pavel. Terentius se s ním vydal ke hrobu obou mučedníků, který byl zbudován pod schoďštěm domu, v němž našli smrt, a byl svědkem náhlého synova uzdravení. To mu otevřelo oči a zřejmě přímo na místě se obrátil. Nechal se spolu se svým synem pokřtít a později oba zemřeli z nařízení Juliánova mučednickou smrtí.

Ve svatovítské katedrále jsou uchovávány relikvie sv. Jana a Pavla, část z nich získal v roce 1159 pražský biskup Daniel a další část v roce 1370 Karel IV.

Postoj milosrdenství k tyranům je prorocké poselství

- dokončení homolie papeže Františka ze str. 2

Pánova logika je však jiná a namísto toho, aby se ukrývala do ideologické nečinnosti či abstrakce, hledá člověka a jeho tvář, jeho rány a jeho životní příběh. Jde mu vstříc a nenechává se podvést řečmi neschopnými upřednostnit a klást do středu to, co je opravdu důležité.

Tyto kraje dobře znají utrpení lidu pod tíží ideologie či režimu, které jsou silnější než život a jsou ukládány jako normy života a víry lidí; jsou-li schopnost rozhodování, svoboda a prostor pro kreativitu redukovány, ba odstraňovány (srov. *Laudato si'*, 108). Bratři a sestry, trpěli jste řečmi a skutky založenými na diskreditaci která vyhání a deptá toho, kdo se nemůže bránit, a umlčuje projevy nesouhlasu. Pomysleme zejména na sedm řeckokatolických biskupů, které jsem měl to potěšení beatifikovat. Tváří v tvář krutému režimnímu útisku prokázali příkladnou víru a lásku ke svému lidu. S velkou odvahou a vnitřní silou přijali tvrdý žalář a trýznění všeho druhu jen proto, aby nezapřeli příslušnost ke svoji milované církvi. Tito pastýři, mučedníci víry, získali a předali rumunskému lidu drahocenný poklad, který můžeme shrnout dvěma slovy: svoboda a milosrdenství.

Uvažují-li o svobodě, nemohu si nevšimnout, že tuto božskou liturgii sloužíme na „náměstí Svobody“. Toto příznačné místo odkazuje k jednotě vašeho lidu, uskutečněné v různosti náboženských projevů, což představuje duchovní odkaz, obohacující a charakterizující rumunskou národní kulturu a identitu. Noví blahoslavení trpěli a obětovali svůj život v odporu k nesvobodomyšlnému ideologickému systému popírajícímu základní práva člověka. V oné tristní době byl život katolického společenství vystaven tvrdé zkoušce diktátorského a ateistického režimu. Všichni biskupové a mnozí věřící katolické církve byzantského i římského ritu byli pronásledováni a vězněni.

Dalším rysem duchovního odkazu nových blahoslavených je milosrdenství. Houževnaté vyznání věrnosti Kristu v nich bylo provázáno ochotou k mučednictví, takže svoje pronásledovatele

nezahrnovali nenávisťnými slovy, nýbrž bytostnou mírností. Výmluvné je prohlášení, které ve vězení učinil biskup Iuliu Hossu: „Bůh nás poslal do těchto temnot utrpení rozdávat odpuštění a modlit se za obrácení všech.“ Tato slova jsou symbolem i syntézou postoje, kterým tyto blahoslavení v době zkoušky poskytovali oporu svému lidu, který bez ústupků a překrucování nadále vyznával víru. Tento postoj milosrdenství k tyranům je prorockým poselstvím, neboť je dnes předkládán všem jako výzva přemáhat zášť činorodou láskou a odpuštěním v důsledném a odvážném životě křesťanské víry.

Draží bratři a sestry, také dnes se objevují nové ideologie, které se subtilně vnucují a snaží se vykořenit náš lid z jeho nejbohatších kulturních a náboženských tradic. Ideologické kolonizace, které pohrdají člověkem, životem, manželstvím a rodinou (srov. *Amoris laetitia*, 40), poškozují odcizujícími návrhy, stejně ateistickými jako ty minulé, zejména naši mladou generaci a děti, kterým odebírají kořeny, ze kterých vyrůstají (*Christus vivit*, 78); všechno, co neslouží soukro-

mým bezprostředním zájmům, činí irrelevantním a vedou lidi k tomu, aby druhé lidi používali a zacházeli s nimi jako s předměty (srov. *Laudato si'*, 123–124). Některé hlasy rozsévají strach a rozdělení, snaží se škrtnout a pohřbit ten nejcennější odkaz, který se zrodil v těchto zemích. Tím odkazem mám na mysli například Turdský edikt z roku 1568, který jako jeden z prvních v Evropě odmítl nábožensky motivované násilí a zaručoval náboženskou toleranci.

Neste světlo evangelia svým současníkům a jako tyto blahoslavení nadále bojujte proti novým ideologiím, které vznikají. Nyní je na nás, abychom bojovali jako oni tehdy. Buďte svědky svobody a milosrdenství, nechte převážit bratrství a dialog nad rozděleními, posilujte bratrství krve, jež má svůj původ v období utrpení, ve kterém křesťané, rozdělení v průběhu dějin, objevili svoji blízkost a solidaritu. Bratři a sestry, kéž vás provází mateřská ochrana Panny Marie, Svaté Bohorodičky a přímluva nových blahoslavených.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo

„Drahé děti, jenom čisté a otevřené srdce učiní, že opravdu poznáte mého Syna a že všichni ti, kteří neznají jeho lásku, ji skrze vás poznají. Jenom láska učiní, že pochopíte, že je silnější než smrt, protože pravá láska zvítězila nad smrtí a učinila, že smrt neexistuje.

Děti moje, odpuštění je vyvýšená podoba lásky. Vy, jako apoštolové mojí lásky, se musíte modlit, abyste v duchu byly silné a mohly pochopit a odpustit. Vy, apoštolové mojí lásky, porozu-

měním a odpuštěním dáváte příklad lásky a milosrdenství. Moci pochopit a odpustit je dar, za který je potřeba se modlit a pečovat o něj.

Odpouštěním ukazujete, že umíte milovat. Pohleďte jen, děti moje, jak vás nebeský Otec miluje velikou láskou, porozuměním, odpuštěním a spravedlností, jak vám dává mne – Matku vašich srdcí. A hle, jsem tu mezi vámi, abych vám žehnala mateřským požehnáním, abych vás volala k modlitbě, půstu, abych vám říkala, abyste věřily, abyste doufaly, abyste odpouštěly, abyste se modlily za svoje pastýře, a především, abyste bezmezně milovaly.

Děti moje, následujte mne. Moje cesta je cesta míru a lásky, cesta mého Syna. To je cesta, která vede k triumfu mého srdce. Děkuji vám.“

2. června 2019

Srdce, které lidi tolik miluje

Ke slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Dva přísliby pro rodinu

Andělé přistoupili k Bohu a stěžovali si, že mají těžkou práci s lidmi. Prý celý svět je tak zkažený, že si s ním již nevědí rady. Bůh poslal na svět znovu svého Syna, aby šel a rozdával své požehnání a svůj pokoj. Ježíš přišel na svět a přišel k prvnímu domu, kde bydlela nešťastná rodina. V kročil do domu a našel v něm ďábla, který seděl u stolu a nohy měl překřížené. To je jediný kříž, který má ďábel rád, protože je to kříž pohodlnosti a lenosti. Když ďábel spatřil Ježíše, hned se na něho obrátil s otázkou: „Co tu chceš? Oni o tebe vůbec nestojí, anebo tě nepotřebují. Tebe sem nikdo nevolal. Oni patří mně, a ne tobě. Tvůj kněz je nesezdával, tys jim nežehnal. Tam, kde ty nežehnáš, tam já proklínám. Proto musíš odejít se svým požehnáním i se svým pokojem. Tady zůstanu já se svojí kletbou i se svým peklem.“ Ježíš smutně odešel.

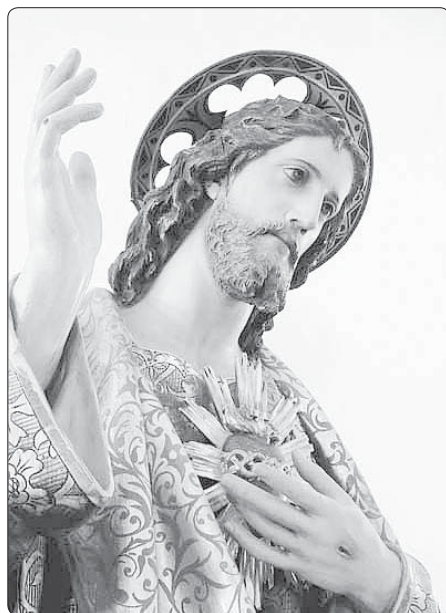
Přišel k dalšímu domu, také zde bydlela velmi nešťastná rodina. V tom domě našel dvě bytosti. Jedna se představila jako smilstvo a druhá jako smrt. Spolu řekly: „Domovské právo máme my, pro tebe tu není místa. Tady se šlape po tvých příkázáních.“ Potom se ozvalo smilstvo a řeklo: „Já je navádím ke zneuctívání manželství a k manželské nevěře a oni mě poslouchají.“ Do řeči smilstva skočila smrt a řekla: „Pokud přece některé dítě je dotěrné a navzdory všemu se hlásí k životu, pak zařaduju já a i v tom se mi velmi daří. První byl chlapec, bylo to předurčené dítě, mělo být tvým knězem, ale již nebude, protože ho dali včas zabít. Druhé bylo děvčátko. Nejsem tu zbytečná, ale ty bys tu byl úplně zbytečný. Neposlouchají tebe, ale nás.“ Ježíš odešel, sice velmi smutný, avšak definitivně.

Přišel ke dveřím třetí nešťastné rodiny. Muž, hlava rodiny, se právě vrátil z hospody. Hřešil, proklínal a jeho manželka mu nezůstala nic dlužná, proklínala jeho i sebe. Ježíš se ani neodvážil zaklepat na dveře. Řekl si jen tak pro sebe: „Tady se modlí k ďáblu, jistě by mě nepřijali, vždy moje modlitby neznají.“ Odešel a svoje po-

žehnání i svůj pokoj odnášel dále a dále. Zastavil se u rodin, které byly rozbity cizoložstvím, otráveny manželskou nevěrou, nedělní prací, u rodin zamořených materialismem. Všude chtěl pomoci, ale nikdo nestál o jeho pokoj ani o jeho požehnání, které jim chtěl dát.

Potom Ježíš zašel do těch rodin, které ho s radostí přijaly, protože zachovávaly jeho příkázání a ve svých modlitbách stále prosily o jeho požehnání, o jeho pokoj, který může dát jenom on. Byly to rodiny, které se stále posilovaly účastí na bohoslužbách a svátostech. V těch rodinách učinil tak, jak kdysi řekl: „Tomu, kdo má, bude dáno a on bude mít ještě víc, ale tomu, kdo nemá, bude vzato i to, co má.“ (Mt 13,12)

Možná si myslíte, že to, co jsem zde napsal, je pohádka. Ne, to není pohádka, to je velice tvrdá realita. Ježíš nabízí své požehnání, svůj pokoj každé rodině. Ale svoje dary může dát jen těm rodinám, které o ně stojí, po nich touží, o ně prosí a s velkou touhou je přijímají. Ježíši velmi záleží na rodinách. Vidíme to i z toho, že z dvanácti příslibů, která nám dal, dvě dal rodinám. V jednom slibuje pokoj a v druhém požehnání pro každou rodinu, která si ve svém příbytku pověsí obraz Božského Srdce Ježíšova a bude jej uctívat.

Proto si položme otázku: Co udělat, aby se v našich rodinách vyplnily tyto Ježíšovy přísliby? Kromě toho, že si pověsíme obraz jeho Srdce, zasvěťme mu svoji rodinu a před tímto obrazem se modleme. Třeba abychom splnili to, co Bůh žádá již ve Starém zákoně ústy proroka: „Takto mluví Hospodin zástupů. Vraťte se ke mně – výrok Hospodina zástupů – a já se vrátím k vám, říká Hospodin zástupů.“ (Zach 1,3) Pokoj, požehnání a skutečné štěstí v rodině je nemyslitelné bez Boha. Kdo by chtěl svoji rodinu učinit šťastnou bez Boha, velmi se mýlí. Už žalmista nás na to upozorňuje, když píše: „Nestavil-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé; nestřežil-li město Hospodin, nadarmo bdí hlídka.“ (Ž 127,1) Dále musíme brát vážně Kristovu výzvu adresovanou všem: „Přijďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a prohýbáte pod břemenem, a já vám ulehčím.“ (Mt 11,28) Čili musíme se vrátit k Bohu, k jeho příkázáním, chránit se hříchu a hledat svoji záchranu u toho, kterého nám poslal nebeský Otec jako našeho pravého Zachránce, u Ježíše Krista. Kromě něho není jiného zachránce pro naše rodiny.

Věděla o tom také Bernardina, manželka Borka, který byl hrubý a bezcitný člověk. K tomu všemu byl ještě i alkoholik a často se opijel. Svoji výplatu nosil ne do své rodiny, ale do hospody. Když se pozdě večer z hospody vrátil, dělal v rodině peklo. Hřešil, proklínal, nadával, rozbíjel všechno, co mu přišlo pod ruku. Manželka musela s dětmi často utíkat z domu, bez ohledu na to, zda venku bylo teplo či chladno. Bernardina byla velmi čestná, svědomitá a zbožná žena. Velice ji trápil stav jejího manžela, který dával pohoršení svým dětem. Chtěla pomoci manželovi i své rodině. Proto se mnoho modlila a rozmyslela, co všechno by mohla pro záchranu své rodiny podniknout. Jednou v časopise *Posol Božského Srdce* četla o tom, jak Božské Srdce Ježíšovo pomohlo mnoha rodinám a vrátilo jim svůj pokoj i požehnání, když si ve svém příbytku pověsili obraz Božského Srdce, zasvětili mu svoji rodinu a uctívali je.

Bernardina se rozhodla, že si sežene obraz Božského Srdce Ježíšova. Když se jí to podařilo, koupila také malou lampičku. Na první pátek v měsíci shromáždila všechny své děti v pokoji a před jejich zrakem pověsila obraz na stěnu. Pod obraz umístila lampičku a děti sem položily svoji kytičku. Matka řekla: „Děti, teď celou naši rodinu zasvětime Božskému Srdci Ježíšovu.“ Potom všichni pokleklí a modlili se modlitbu zasvěcení. Nakonec matka řekla: „Od této chvíle všechny naše modlitby budeme konat zde před tímto obrazem.“ A tak to také dělali. Otec i v tento pátek nepřišel domů. Tak jako vždy šel do hospody. Přišel pozdě večer v podnapilém stavu. Když jeho pohled padl na obraz a na světýlko, řekl manželce: „To znamená co?“ Na jeho otázku mu odvětila jen krátce: „Vždyť vidíš.“ V tento večer nehřešil, neproklínal a ani nevyhrožoval. Jako by neměl odvahu před tímto obrazem. Sedl si ke stolu, jedl, ale jeho oči často zaletěly k obrazu.

Nejhorsí dny byly soboty. Tehdy Borko dostával celotýdenní výplatu a celá rodina se trásla, když se již blížil večer a on přicházel domů. Onu sobotu přišel opilý jako vždy. Rodinu našel modlící se před obrazem. Ani tentokrát nehřešil, neproklínal a nevyhrožoval. Přišel také další pátek a další sobota a bylo tomu stejně jako před týdnem. Přišel opilý, ale nevyhrožoval, snědl večerí a šel spát. Třetí sobotu přišel dříve než jindy a na stůl položil asi polovinu své výplaty. Udělal to, co se mu už dávno nepodařilo. Povzbudilo to manželku i děti k ještě horlivější modlitbě. Přišla čtvrtá sobota. Borko už nešel s výplatou do hospody, ale celou ji přinesl domů, položil na stůl a manželce řekl: „To je pro tebe a naše děti.“ Bernardinu zalily slzy radosti, otočila se, aby je nezpozoroval. Podala mu jídlo, a když se najedl, řekl: „Nevím, co se se mnou děje. Nikde nemám pokoje. Stále mi přichází na mysl taková hloupá myšlenka vyzpovídat se. Ale jak mohu jít ke svatě zpovědi, když si ani nepamatuji, kdy jsem se naposledy zpovídal? Ba, již ani nevím, jak se zpovídá, jak se lituje hříchů. Jak řeknu knězi všechny své hříchy, když jich mám více než dost?“ Manželka mu tenkrát řekla: „Táto, neboj se a neměj strach! Příští týden bude první pátek. Já ti v tom pomůžu a půjdu s tebou i já. Vezmeme s se-

Přísliby ctitelům Ježíšova Srdce

Pán Ježíš skrze sv. Markétu Marii Alacoque dal přísliby všem těm, kdo zbožně uctívají jeho Srdce:

- Budu je těšit ve všech útrapách a protiventstvích.
- Budu žehnat všem jejich pracím a podnikům.
- Dám jim všechny milosti potřebné jejich stavům.
- Budu jejich bezpečným útočištěm v životě, ale zvlášť v hodině jejich smrti.
- Hříšníci naleznou v mém Srdci pramen a nekonečné moře milosrdenství.
- Vlažné duše se stanou horlivými.
- Horliví se brzy povznesou k velké dokonalosti.
- Kněžím dám milost, že přivedou k pokání i nejzatvrzejší hříšníky.
- Rodinám, v nichž bude mé Srdce ctěno, dám pokoj a mír.
- Budu žehnat domům, v nichž bude vystaven a ctěn obraz mého Srdce.
- Jména těch, kteří tuto úctu rozšiřují, budou navždy zapsána v mém srdci.
- Těm, kteří po devět měsíců každý první pátek půjdou ke svatému přijímání a svátosti pokání, dám milost, že vytrvají v kajicnosti až do konce a nezemřou ve stavu nemilosti. Mé Srdce jim bude bezpečným útočištěm.

bou i naše děti, které se již také zpovídají. Jistě to pro tebe bude lehčí, než kdybys šel sám.“ Souhlasil.

Manželka mu pomohla rozpomenout se na to, kdy naposledy vykonal svátost smíření. Dala mu modlitební knížku, kde byla také příprava ke svátosti smíření a důkladné zpytování svědomí. Všechno mu vysvětlila a o prvním pátku všichni přistoupili ke svátosti smíření a pak při mši svaté ke svatému přijímání. Poplakali si nejen Bernardina a děti, ale plakal i Borko, který byl velmi šťastný. Byl tak šťastný, že se už více skleničky s alkoholem nedotkl. První pátek byl pro něho dnem skutečného obrácení. Je pravda, že ztratil kamarády z hospody, avšak stal se statečným a váženým člověkem v celé vesnici. Od té doby byla šťastná jeho manželka, jeho děti i on sám, neboť našel místo, které mu jako otci patřilo, místo ve své rodině, mezi svými. Odted' se s rodinou modlival před obrazem také otec. Dovedeme si představit, jak vroucně děkovali Božskému Srdci Ježíšovu, že je nezklamalo a přineslo do rodiny pokoj a požehnání. Od té doby už jeho rodina nepoznala, co je nedostatek, strach a bída.

Božské Srdce Ježíšovo je vždy věrné. Vždy splní to, co slíbí, když my splníme požadavky, které klade na nás. Již jsme měli dost možností přesvědčit se, že naše rodiny neudělá šťastnými nic z toho, co nám nabízejí moderní vymoženosti.

Můžeme mít všechno, a přece nemusíme mít ve své rodině štěstí. Jistě budeme skutečně šťastní, když v našich rodinách zavládne Božské Srdce Ježíšovo se svým pokojem a se svým požehnáním. Ten pravý pokoj, který nám svět nemůže dát, nám může dát pouze Ježíš. Bez Božího požehnání je marné naše namáhání. Nepochybně jste už zkusili udělat všechno, co jste považovali za potřebné, abyste svoji rodinu učinili šťastnou. Nyní to zkuste s Božským Srdcem Ježíšovým, jež slibuje pokoj a požehnání rodinám, které si pověsí ve svém příbytku obraz jeho Srdce, zasvěti se mu a uctívají jej, a to i tím, že všechny své modlitby vykonávají před jeho obrazem. Božské Srdce Ježíšovo ještě nikdy nezklamalo a jistě nezklame ani vás. Avšak již mnozí byli zklamáni, když jeho nabídku nepřijali, protože si mysleli, že sami dokážou udržet svoji rodinu ve štěstí.

Když nám Bůh něco nabízí, činí tak proto, že nás miluje svojí nekonečnou láskou. Jeho nabídka nás zavazuje. Přijmout ji sice nemusíme, ale děláme tak ke své vlastní škodě. Jen si vzpomeňme na událost, která se odehrála před dvěma tisíci lety. Ježíš seděl na Olivové hoře, pozoroval Jeruzalém a s velkou bolestí řekl: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, ty, jenž zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna si pod křídla

shromažďuje svá kuřátka..., a vy jste nechtěli.“ (Mt 23,37) Na jiném místě v této souvislosti řekl: „Ach, kdybys i ty *[jde o město Jeruzalém - pozn. aut.]* v tento den bylo pochopilo poselství pokoje! Ale ne, ono zůstalo tvým očím skryto. Ano, přijdou na tebe dny, kdy tě tvoji nepřátelé obeženou násy, obklíčí tě, sevrou tě ze všech stran. K zemi srazí tebe a v tobě i tvé děti a nenechají v tobě kámen na kameni, protože jsi nepoznalo čas svého navštívení.“ (Lk 19,42-44) Kristovo proctví se splnilo za necelých čtyřicet let. V letech 69 až 70, když Římané obklíčili Jeruzalém, jejich vojevůdce Titus rozbil hradby města, rozbořil nejen domy, ale i Boží chrám, který byl pýchou Izraelitů. Mnozí Židé byli pobiti, ukřižovaných bylo tolik, že na kříže už v okolí Jeruzaléma nebylo dostatek dřeva. Mnozí zemřeli hladem a pouze někteří byli odvedeni do zajetí jako otroci.

Nyní ten, kdo přijde do Jeruzaléma, může vidět dojmavou scénu, která připomíná Boží trest, jenž spočinul na židovském národě, když opovrhl Boží naukou, kterou jim dal Bůh v Ježíši Kristu. V pátek večer, když začíná židovský šabat, shromáždí se Židé pobývající v Jeruzalémě ke staré zdi, jež zůstala z chrámu. Jsou zde muži, ženy, starci, děti a svými rukama hladí studené kameny, líbají je a pláčou nad svým neštěstím, jež zaviničili jejich dávní předkové, když provolávali: „Jeho krev na nás a na naše děti!“ (Mt 27,25)

Velmi smutně dopadli Židé, když opovrhli Boží nabídkou. Smutně dopadne každý, kdo je následuje. Netřeba opovrhnout ani nabídkou, kterou nám dává Božské Srdce Ježíšovo. V jeho Srdci je soustředěna veškerá láska jako v prameni, aby se odtud rozlévala na jednotlivce i na rodiny. Abychom jednou nemuseli plakat nad ruinami našich rodin a rodin našich dětí, přijmeme tuto nabídku Božského Srdce Ježíšova a dovolme, aby vládl v našich rodinách svým pokojem a svým požehnáním.

Prosme Pannu Marii, jeho a naši Matku, aby nám v tom byla nápomocna.

*Z Ludová čítanka na nedele
a sviatky 6/2006.*

*Pravidelná příloha časopisu Misionár.
Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)*

Den za posvěcení kněží

Poselství z roku 2018

Draží kněží,

Den za posvěcení kněží, slavený o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, nám poskytuje příležitost, abychom se zastavili v Pánově přítomnosti a připomínali si naše setkání s ním, a tak nabrali nové síly pro své poslání ve službě Božimu lidu. Nesmíme totiž zapomínat na to, že okouzlení povoláním, jež si nás získalo, nadšení, s nímž jsme se rozhodli jít cestou specifického zasvěcení Pánovi, a zákraky, které vidíme v našem kněžském životě, mají svůj původ v setkání pohledů, k němuž došlo mezi Bohem a každým z nás.

U každého z nás došlo v našem životě „*k nějakému setkání s ním*“ a všichni si můžeme osvěžit duchovní paměť a navrátit se k radosti oné chvíle, „*kdy jsem pocítil, že Ježíš na mne pohlédl*“ (Papež František, *homilie u svaté Marty*, 24. dubna 2015).

I první učedníci prožili radost z přátelství s Ježíšem, která navždy změnila jejich život. Avšak po zvěsti o jeho utrpení zastřel jejich srdce tmavý závoj, který jim zatemnil cestu. Zápal z jeho následování, sen o Božím království, jež Mistr otevíral, a první plody jejich misie teď narážejí na tvrdou a nepochopitelnou skutečnost, kvůli níž se otrásá naděje, rostou pochybnosti a riziko, že radost z hlásání evangelia vyhasne.

K tomu může docházet i v životě kněze. Vzácná vzpomínka na počáteční setkání, radost z následování a horlivost v apoštolské službě, která byla vykonávána možná po celá léta a v situacích ne vždy jednoduchých, mohou ustoupit únavě nebo malomyslnosti umožňující šíření vnitřní pouště a suchopáru, jež zahalují náš kněžský život stínem smutku.

Avšak právě v těchto chvílích Pán nikdy nezapomíná na život svých dětí a zve

je, aby s ním vystoupily na Horu, jako to udělal s Petrem, Jakubem a Janem, před nimiž se proměnil. Když je Ježíš zavádí „nahoru“ a „stranou“, dává jim podniknout podivuhodnou cestu proměnění: vyjít z pouště na Tábor, z temnoty ke světlu.

Draží kněží, každý den máme zapotřebí být proměňováni stále novým setkáním s Pánem, který nás povolal. Nechat se „vést vzhůru“ a zůstat s ním „stranou“ není nějaká úřední povinnost, vnějšková praktika nebo zbytečná ztráta času při plnění služebních úkolů, ale je to tryskající pramen, který do nás proudí, aby zabránil tomu, že naše „zde jsem“ vyschne a vyprahne.

Když rozjímáme o evangelní události Proměnění Páně, můžeme zachytit tři malé kroky, které nám pomohou utvrdit se ve svém přilnutí k Pánovi a obnovit náš kněžský život: **vystoupit vzhůru, nechat se proměnit, být světlem pro svět.**

1. **Vystoupit vzhůru**, neboť jestliže se stále soustředíme jen na věci, které máme dělat, riskujeme, že se staneme vězni něčeho dočasného, že nás každodenní úkoly budou vysávat, že se budeme přehnaně koncentrovat na sebe, a tak se bude hromadit únava a frustrace, které se mohou stát smrtícími. „Vystoupit vzhůru“ zároveň představuje protilátku k oněm pokušením „duchovní zesvětštělosti“, která nás i za zdánlivě náboženskými postoji vzdaluje od Boha a od bratří a vede nás k tomu, abychom vkládali svou jistotu do věci tohoto světa. My však máme zapotřebí ponořit se každý den do Boží lásky, zvláště skrze modlitbu. Výstup na horu nám připomíná, že náš život je neustálým stoupáním ke světlu, jež přichází shora, že je to cesta k Táboru Boží přítomnosti, která otevírá nové a překvapivé

PŘÁTELÉ OBNOVENÍ MARIÁNSKÉHO SLOUPU NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ V PRAZE!

Na stránkách www.marianskysloup.info jsou pro Vás připraveny informace, z huti akademického sochaře Petra Váni. Budou zde informace o každém dnu, co huť ve výstavbě Mariánského sloupu provedla, co plánuje udělat, ale především – co od nás potřebuje a co nám nabízí. Sledujte proto tyto stránky denně!

obzory. To nás ale nemá vést k úniku od pastoračních povinností a od výzev každého dne, jež nám jdou v patách, ale má nám to připomenout, že centrem kněžského tajemství je Ježíš a že všechno můžeme jen v něm, který nám dává sílu (Flp 4,13). Proto „výstup učedníků na horu Tábor nás přivádí k zamyšlení, jak je důležité odloučit se od světských věcí, abychom se mohli ubírat vzhůru a rozjímat o Ježíšovi. Je třeba se disponovat k pozornému a usebranému naslouchání Kristu, Synovi milovanému Otcem, vyhledáváním důležitých momentů k modlitbě umožňující chápat a radostně přijímat Boží Slovo“ (Papež František, *Angelus*, 6. srpna 2017).

2. Nechat se proměnit, neboť kněžský život není programem, kde všechno je již předem dané, anebo byrokratickým úřadem, kde máme pracovat podle stanoveného schématu. Naopak, je to živá zkušenost každodenního vztahu s Pánem, který nám umožňuje stávat se znamením jeho lásky k Božímu lidu. Proto „nemůžeme žít kněžskou službu s radostí bez toho, že bychom prožívali okamžiky osobní modlitby tváří v tvář s Pánem, s nímž hovoříme a konverzujeme“ (Papež František, *setkání s římskými faráři*, 15. února 2018). Při této zkušenosti jsme osvěcováni Pánovou tváří a proměňováni jeho přítomností. I kněžský život znamená „nechávat se proměnit“ Boží milostí, aby se naše srdce stávalo milosrdným, zahrnujícím druhé a soucitným jako Srdce Kristovo. Jde prostě o to, abychom byli – jak nedávno připomněl Svätý otec – „kněžími normálními, jednoduchými, mírnými, vyváženými, ale schopnými nechat se trvale obnovovat Duchem“ (Papež František, *homilie při eucharistické koncelebraci s misionáři milosrdenství*, 10. dubna 2018). K této obnově dochází především skrze modlitbu, která mění srdce a proměňuje život: každý z nás „se stává“ tím, ke komu se modlí. Při tomto dni za posvěcení je dobré si připomenout,

že „svatost je tvořena habituální otevřeností vůči transcendenci, jež se vyjadřuje modlitbou a adorací. Světec je člověkem modlitby, který potřebuje komunikovat s Bohem“ (Papež František, *Gaudete et exsultate*, č. 147). Když vystoupíme na Horu, budeme osvětleni Kristovým světlem a budeme moci sestoupit do údolí a přinášet všem radost evangelia.

3. Být světlem pro svět, neboť zkušenost ze setkání s Pánem nás vysílá na cestu služby bratřím. Jeho slovo odmítá být uzavřené v soukromí osobní zbožnosti a za zdmi chrámu. Kněžský život má především misijní poslání, které vyžaduje odvahu a nadšení vycházet ze sebe a hlásat celému světu to, co jsme viděli, co jsme slyšeli a čeho jsme se dožívali při naší osobní zkušenosti (srov. 1 Jan 1,1–3). Dávat druhým poznat něhu Ježíšovy lásky, aby všichni mohli být zasaženi jeho přítomností, jež osvobozuje od zla a proměňuje život, to je první úloha církve, a tedy i první velký apoštolský závazek kněží. Pokud existuje nějaká touha, kterou máme rozvíjet, je to touha „být kněžími, kteří jsou schopni pozvedat v poušti světa znamení spásy, jímž je Kristův kříž, jako pramen konverze a obnovy pro celé společenství i pro samotný svět“ (Papež František, *homilie při eucharistické koncelebraci s misionáři milosrdenství*, 10. dubna 2018). Naše okouzlení ze setkání s Pánem se má vtělovat do závazku k životu ve službě Božímu lidu, který často kráčí v temném údolí námahy, utrpení a hříchu, ale potřebuje pastýře zářivé a zářící jako Mojžíš. Neboť „na závěr své podivuhodné zkušenosti pak učedníci s očima a srdci proměněnými setkáním s Pánem sestoupili z hory (srov. Mt 17,9). Na tuto cestu se můžeme vydat rovněž. Stále živější znovuobjevování Ježíše není samoúčelné, ale přivádí nás k »sestupu z hory« ... Proměnění Kristovou přítomností a vřelostí jeho slova budeme konkrétním znamením

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 3

Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jini za Eliáše a jini myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“

Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“

Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“

On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neříkali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

*oživující lásky Boha ke všem svým bratřím, zejména trpícím, osamoceným a opuštěným, nemocným a mnoha mužům a ženám, kteří jsou v různých částech světa deptáni nespravedlností, zvlášť a násilím“ (Papež František, *Angelus*, 6. srpna 2017).*

Draží kněží, kéž krása tohoto dne zasvěceného Ježíšovu Srdci v nás nechává vyrůstat touze po svatosti. Církve i svět potřebují svaté kněze! V nové papežské exhortaci o svatosti *Gaudete et exsultate* připomněl papež František kněze zanicené sdělováním a hlásáním evangelia. Říká, že „církve nepotřebuje ani tolik byrokratů a funkcionářů, jako spíše nadšené misionáře, stravující se zápalem sdílet pravý život. Svätí překvapují a vyvádějí z rovnováhy, protože jejich život nás volá, abychom vycházeli z poklidné a uspávající průměrnosti“ (Papež František, *Gaudete et exsultate*, č. 138). Bude třeba vykonat tuto cestu proměnění především niterně: vystoupit na horu, nechat se Pánem proměnit a potom se stát světlem pro svět a pro lidi, kteří nám jsou svěřeni. Kéž Nejsvětější Panna Maria, zářivá Žena a Matka kněží, vás stále doprovází a ochraňuje.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

POUŤ DO MEDŽUGORJE – zve a pořádá farnost Pitín. **Termín: 21. 8. – 31. 8. 2019.** Cena: 2 600 Kč + ubytování 80 EUR/8 nocí (10 EUR/noc). Společná večeře + výlet – 20 EUR. Možnost zajištění obědů – cena 7 EUR.

Program zajišťuje paní Merkovičová, doprovod kněze (P. Zdeněk Graas). Bohatý duchovní program: besedy s vizionáři, výstup na Podbrdo a Križevac. Cesta tam i zpět klimatizovaným autobusem + Chorvatské Lurdy (Makaršská). Výlet: Ploče – Bačinská jezera (podle počtu poutníků). Cestou tam i zpět pobyt u moře. Trasa autobusu: Slavičín – Uherský Brod – Strážnice – Hodonín. Zájezd je vhodný také pro rodiče s dětmi.

Kontaktní telefon: 736 731 539.

Jak step rozkvétá

„Každý polský kněz deportovaný [během druhé světové války] do SSSR se stal požehnáním pro věřící, kteří byli často bez kněží od dob revoluce“ – psal P. Władysław Bukowiński, který byl beatifikován 11. září roku 2016 v Karagandě.

Kněz Władysław Bukowiński se narodil 22. ledna roku 1904 v Berdičevě (dnes Ukrajina) v zemanské rodině. Roku 1920 se rodina Bukowińských přestěhovala a v roce 1921 Władysław začal studovat práva na Jagellonské univerzitě v Krakově. Po ukončení studia vstoupil do kněžského semináře. Po vysvěcení na kněze působil v Rabce a v roce 1936 byl P. Bukowiński jmenován přednášejícím v kněžském semináři a proboštem katedrální farnosti v Łucku.

Vězení a lágry

Na těchto místech zastihl P. Bukowińského počátek 2. světové války a pro tyto oblasti těžký den 17. září 1939, kdy sovětské vojsko vkročilo na území Polska. Kněžský seminář byl uzavřen a 22. srpna 1940 P. Władysława uvěznila NKVD. Ve vězení pobýval do června roku 1941, kdy se přiblížila německo-sovětská bitevní linie války a NKVD se rozhodla postřílet všechny vězně. P. Bukowiński tehdy zázrakem vyvázl. Dostal se na svobodu a vrátil se do katedrální farnosti.

Přišli Němci, začala německá okupace a období v životě kněze, které vnímal jako to nejhorší a nazýval je „dobou nenávisti“ jako doklad vzájemných bojů a zabíjení jedněch druhými. P. Bukowiński si později uvědomoval, že všechna vězení a lágry, které přežil (a strávil tam přes 13 let), pro něj nebyly tak těžké jako ta doba nenávisti.

Tehdy se válečná situace změnila a sovětsko-německá fronta se začala posouvat na západ. Na dobytých územích, dříve polských, sovětská vláda zaváděla svoje pořádky. V Łucku 13. ledna 1945 uvěznil ordináře, biskupa A. P. Szelażka, kněze Bukowińského a několik dalších kněží pod záminkou spiknutí ve prospěch Vatikánu a pomlouvání sovětské vlády v údajných hlášeních pro Apoštolský stolec. Začala tehdy těžká doba výslechů a rozsudků, věznění a táborů, která měla pro P. Bukowińského trvat až do roku 1954, čili přes 10 let!

P. Bukowiński pobýval v tábore v čeljabinské oblasti, pracoval při kácení stromů, o hladu a v zimě. Přes tyto těžké podmínky se snažil pomáhat druhým vězňům, povzbuzovat je na duchu, shromážďovat po večerech k rozmluvám, aby mírnil atmosféru beznaděje. Přinášel duchovní útěchu svým početným spoluvězňům, mezi nimiž byla rovněž řada kněží. Navštěvoval nemocné, shromážďoval ty, kdo měli zájem o večerní promluvy, dokonce i o přednášky z historie, filosofie a veřejných záležitostí. Knězi v tom pomáhaly jeho vrozené vlohy: snadné navazování kontaktů, široké vzdělání, organizační schopnosti a optimismus.

V roce 1950 byl P. Władysław přemístěn do tábora v Džekazganu, k vražedné práci na kopání mědi. Tam se nacházelo poměrně dost Poláků i kněží, takže bylo možné pokračovat v apoštolské práci podle zkušeností z předešlého tábora. Kněz ve skrytosti zpovídal, katechizoval Poláky, Němce, Litevce, Lotyšy a také mladé Rusy. Dne 10. srpna 1954 byl P. Bukowiński z tábora propuštěn, o pět měsíců dřív „za dobré chování“, a poslán do vyhnanství do Karagandy v Kazachstánu.

Jako každý kněz

Po propuštění a příjezdu do Karagandy bydlel P. Władysław v dělnickém hotelu a dostal práci nočního hlídače. V každé volné chvíli vyhledával kontakt s lidmi, a to především s katolíky – s Poláky a Němci, kterých bylo tehdy v okolí hodně. Chodil na hřbitov, pozoroval pohřby a vyvozoval z nich, jakého je kdo vyznání. Navazoval kontakty a jedni druhým předávali informaci, že je tam kněz, kterého zde neměli už vlastně 20 let.

Po čase P. Bukowiński dělnický hotel opustil a bydlel u katolické rodiny, kde byla příležitost ke svobodnějším rozhovorům a setkáním. Kněz hledal možnosti, jak se dostat do kontaktu s jinými kněžími a jak společně vytvořit pastorační síť, která by zahrnovala zvláště ta území, kde

P. Władysław Bukowiński

po léta nebyli žádní kněží. V Kazachstánu bylo takových oblastí velmi mnoho.

Po Stalinově smrti nastalo v SSSR období tzv. uvolnění (jak se později ukázalo, poměrně krátkého), čili zmírnění režimu. V roce 1955 bylo vyhlášeno právo na repatriaci Poláků do vlasti. Tato možnost se týkala také P. Bukowińského, ale on to odmítl a přijal sovětské občanství. Byl to zlom v jeho životě, diktovaný povinností pastýře k ovcím. Nemohl je opustit.

Zajed' na hlubinu

Přijetí sovětského občanství dávalo možnost pohybu po celém území SSSR. Takto mohl P. Bukowiński jezdit i do dalších svazových republik a dorozumívat se s jinými kněžími. Získával je pro plánované „apoštolské cesty“. Organizace oněch misí spočívala v tom, že kněz vybavený odpovídajícími materiálními prostředky a kostelním náčiním se vydával na cestu od jednoho místa ke druhému a tam zůstával po takovou dobu, jak bylo zapotřebí. Taková trasa trvala od jednoho do čtyř měsíců. Kněz se z ní vracel vyčerpaný, protože to byly dny i noci intenzivního udílení svátostí (např. v jednom dni 30 svátostí manželství a generálních celoživotních zpovědí) a provádění katechezí. Všechno v podmínkách konspirace, tajně, na vzdálených místech (v hájenkách, na samotách apod.). Nejvíce těch cest vykonal sám P. Władysław, ale skupina kněží, které získal pro tyto duchovní eskapády, byla rovněž neomezeně obětavá. P. Władysław nepovažoval to, co dělá, za něco neobyčejného, ale za svoje běžné kněžské povinnosti, a podmínky jejich provádění za Boží milost, která provází každého misionáře.

P. Bukowiński neměl žádné mystické milosti, kromě jedné, na kterou vzpomínal. Vracel se z místa pastorače do Alma-Aty (dnes Almata) v noci, chatrným povozem přes step. Vůz poskakoval na nerovném terénu stepní cesty, takže kufřík se každou chvíli ocital nahore. Kněz byl po mnoha dnech své práce velmi znavený, a navíc musel stále znovu a znovu kufřík zahrabávat pod slámu. A tehdy v něm zavládl pocit takového štěstí, že step, noc, nebezpečí, únava – to všechno se mu nezdálo vůbec ničím vůči štěstí, že může lidem přinášet Boha.

Opět lágr

Sovětská moc obrátila pozornost na aktivity P. Bukowińského. Koncem roku 1961 byl kněz zavřen a obviněn z toho, že provádí antisovětskou agitaci mezi dětmi a mládeží. Poněvadž se na soudní jednání dostavili také jeho „farníci“, soudce vynesl výjimečně mírný rozsudek, tzn. tři roky v pracovním táboře, zatímco knězovi přátelé dostali: P. Drzepecki 5 let a P. Kuczyński 7 let. Trest si P. Władysław odbyval nejprve v Čumě (obvod kyrgyzský) a později v táboře pro „religiózní“ v Sosnovce (Moldavská republika). P. Bukowiński tam organizoval setkání, zval všechny, a tak pobyt v táboře pro něj nebyl tak tíživý.

Po propuštění se P. Bukowiński vrátil do Karagandy a znovu se pustil do apoštolské práce. Byl pravděpodobně prvním, kdo šířil kult Ježíše Milosrdného v Kazachstánu a učil věřící korunku k Božímu milosrdenství. Vyjížděl velmi často, a když byl doma, dveře se u něho nikdy nezamykaly. Každý rok podával žádost o otevření kaple, kde by se mohla legálně konat bohoslužba, ale každý rok byla žádost odmítnuta. Povolení přišlo teprve po jeho smrti.

Doušek vlasti

Sovětské občanství dávalo rovněž možnost legálního výjezdu do Polska „za účelem návštěvy rodiny“. P. Bukowiński byl se svými blízkými úzce spojen, proto využil pasu a třikrát do své rodné země přijel: v letech 1965, 1969 a 1972–1973. Navštěvoval tehdy nejenom své příbuzné, ale také přátele z krakovské arcidiecéze, spolužáky z dob studií, z organizace *Obroze-ni* a ze svých dřívějších farností. Shromažďovali se kolem něho na dlouhé denní i noční rozmluvy.

P. Bukowiński vyprávěl o své kněžské práci na Dálném východě jako o běžném povolání každého kněze a o podmínkách její realizace podobných tomu, co zažívá každý misionář. Když hovořil o podmínkách, v jakých se uskutečňovaly apoštolské cesty, padla otázka: „Co bude, až tamější misionáři, povětšinou prolezlí nemocemi po pobytech v táborech a už ne nejmladší, to už nebudou zvládat?“ P. Władysław na to odpověděl: „Jestliže jste to spočítali, tak Pán Bůh to udělal už dřív. Pošle nástupce!“ Dnes vidíme, že poslal: církev na Dálném východě se obrozuje.

P. Bukowiński vyzařoval klidnou, věcnou víru plnou pohody, tak silnou, že by se jí chtělo rukou dotknout. Pořád se ale obával, že sovětskou moc může napadnout, aby ho už zpátky do SSSR nepustila – „a tam na mě čekají“. Ale pustili ho.

Dokud síly stačí

Narůstal ale jiný problém – zdravotní stav kněze. Každý onen výjezd do Polska byl využíván k tomu, aby upevňovali jeho kondici, ale obnovená tuberkulóza, nemocné ledviny, revmatismus, nehojící se rány na nohou, to vše se zase vracelo po návratu do Kazachstánu. P. Bukowiński musel v důsledku toho, i když s velkým přemáháním, svých apoštolských cest zanechat, ale práce mu nechyběla. Už se vědělo téměř všeobecně, že v Karagandě je nastalo katolický kněz, a tato zvěst se šířila stále dál a způsobovala, že k němu přicházeli věřící z různých stran. Na obyvatele Karagandy také nezapomínal. P. Bukowiński mj. pokřtil i manželku místního prokurátora, za což ho zavřeli. Když se o tom paní prokurátorová dozvěděla, běžela na služebnu milice a žádala, aby kněze okamžitě propustili. „Tady v Karagandě žena nemůže ani klidně přejít ulici. Hemží se to tu samými chuligány, kteří šhubou z lidí kabáty, a vy je nezavřete. Ale starého a nemocného člověka, jako je Bukowiński, toho budete mučit.“ Dosáhla svého. Když soudce kněze propouštěl, řekl: „Jo, jo, Bukowiński, kolik vy jste toho dobrého lidu zkazil!“

Během posledního pobytu v Polsku už bylo jasné, že se zdravotní stav kněze stále horší, znovu ho prosili, aby už zpátky neodjížděl. P. Władysław na to odpověděl: „Hrob faráře taky apoštoluje.“ Vrátil

se do Karagandy a pracoval, jak mohl. Stále myslel na potřeby věřících Poláků z Tádžikistánu, ale tam vyjet už nemohl.

Jeho věrný přítel, P. Józef Kuczyński, který měl oficiálně kostel ve Wierzbowci na Ukrajině, ho k sobě zval na dovolenou – dobré podmínky, klima a přátelské kontakty by mohly mít na nemocného dobrý vliv. Nabídka představovala pro P. Władysława velkou příležitost, protože dovolenou neměl od roku 1936. Začal ji jak se patří po kněžském: rekolekcemi, které vedl sám pro sebe. Z dovolené se však vrátil tak oslabený, že se mu museli postarat o pravidelnou lékařskou péči.

Za života i po smrti

P. Władysław cítil, že se blíží jeho návrat k Otci. Byl pokojný. Svým nejmilovanějším farníkům předal podrobné instrukce týkající se jeho pohřbu a zajištění kostelního náčiní. „Chtěl bych vám ještě posloužit,“ řekl těm, kteří ho obklopovali při poslední mši svaté.

P. Władysław Bukowiński zemřel 3. prosince 1974. Byl to první katolický kněz latinského ritu pochovaný v Kazachstánu. Na pohřeb se sjeli jeho „farníci“ ze všech koutů SSSR. V pokoji, kde stála rakev, nebylo dost místa, tak klečeli a modlili se i na ulici. „Miloval lidi a přiváděl je k Bohu“ – napsali na jeho náhrobek.

Tělo kněze spočinulo nejdříve na hřbitově, poté v 90. letech bylo slavnostně přeneseno do katedrály. V průběhu exhumace lékař Franciszek Galicki s překvapením konstatoval, že ostatky nevydávají žádný výrazný pach. Hrob P. Bukowińského se stal od začátku místem uctívání, do knih modliteb na jeho přimluvu se napsalo kolem 1500 lidí. Věřící připisovali zázračným přimluvám svého kněze četné milosti: uzdravení, obrácení, uvolnění ze závislosti na alkoholu, smíření v rodině a také se objevila kněžská povolání a byl dán souhlas ke zbudování kostela v Karagandě. Lidé věřili, že se splní příslib P. Bukowińského pronesený pár týdnů před skoncem: „Jestli umřu, umřu mezi nimi [farníky]. A tehdy jim budu z nebe pomáhat.“

P. Władysław Bukowiński byl prohlášen za blahoslaveného 11. září 2016. Slavnost se konala v Karagandě.

*Z Mihujcie się! 5/2016 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Kněz Boží Prozřetelnosti

Kdo potkal P. Władysława Bukowińskiego nebo četl jeho „Dopisy“ a „Vzpomínky z Kazachstánu“, neměl pochybnost, že beatifikace tohoto kněze byla jenom otázkou času. Jeho duchovní postoj vyzařoval do okolí a nepřestává imponovat ani dnes.

Nejdůležitější slovo

„Velikost P. Władysława Bukowińskiego spočívala především v tom, že podobně jako veliký patriarcha Abrahám svěřil celý svůj život Prozřetelnosti,“ řekl během pohřební mše svaté kardinál Karol Wojtyła. Tehdejší metropolita krakovský znal osobně P. Władysława a obdivoval na něm „hlubokou víru, moudré slovo a neochvějnou důvěru v Boží moc“. Ten poslední rys se stal hlavním ukazatelem duchovní velikosti P. Bukowińskiego, slovo „Prozřetelnost“ zase výrazem, který se nejčastěji objevuje v jeho korespondenci.

To z ní se dozvídáme, že P. Władysław viděl díla Boží Prozřetelnosti ve všem, dokonce i v prožívaném pronásledování a nespravedlnostech. Domníval se, že když Bůh ty těžké situace v jeho životě dopouští, tak ony mají hluboký smysl. Je zapotřebí jejich významu rozumět, je třeba „jenom“ je pokorně přijmout a v těch podmínkách pracovat pro Boží království. Během cesty na desetileté vyhnanství plný důvěry psal: „Teď jedeme do Kyjeva a potom jistě ještě mnohem víc dál na východ. Tam na východě je moje životní budoucnost. Z vůle Boží Prozřetelnosti. Abych ji řádně naplnil.“

„Životní budoucnost“ P. Bukowińskiego mnohokrát zaskočila, byla totiž psána Božím prstem a ne jeho, ale jak opakoval – „tak je to jistě nejlepší“. Rok před svou smrtí, kdy mu zdravotní stav nedovoloval vydat se na misijní cestu do hloubi Kazachstánu, P. Władysław přiznal: „To není má vůle, ale vůle Prozřetelnosti – je sladké jí naprosto důvěřovat. A dokonce to v takovém případě není těžké, protože břemeno je lehké a jařmo sladké.“

Zmužilost den co den

P. Bukowiński trpělivě a beze slova postěžování snášel utrpení. Ve vězeních i v sovětských lágrech strávil více než 13 let, o hladu, v zimě, v těžké fyzické práci, v nemoci a ponižování, a nejenom že se nedal zlomit, ale také imponoval přáte-

lům v nouzi svým duchovním postojem. Franciszek Kaszyński, který byl na jedné cele s P. Władysławem, vzpomíná: „Byl silný mráz (-35 °C), strašně nás bolely nohy. Nikdy jsem neviděl, že by P. Bukowiński byl smutný nebo si stěžoval na situaci, v jaké se octl. Vždycky měl pozitivní, klidný pohled na skutečnost.“ Z úst kněze – což zdůrazňují svědkové – nikdy nevyšlo ani jedno nepěkné slovo vůči pronásledovatelům. Zajímalo ho především, jak dobývat z lidí dobro, a ne jak zdůraznit zlo. Modlil se také za obrácení Ruska. „Domnívám se,“ přiznal po letech, „že jsem se nikdy nenechal otrávit jedem nenávisti a že láska k nepřítelům nebyla jen pěkná teorie v mém životě na Východě.“

Statečnosti si vyžadovalo také plnění kněžské služby v podmínkách proticírkevního pronásledování v republikách Sovětského svazu. I zde příklad kněze formoval věřící. S. M. Klara Teresa Bitz připomíná dramatickou situaci, kdy příslušníci milice vytáhli z domu P. Bukowińskiego, který se v ten den připravoval s věřícími na mši svatou. Žena takto podává zprávu o dalších událostech: „Když odešli, P. Bukowiński přišel k nám a řekl: »Nesmím sloužit mši svatou a mám vám přikázat, abyste se rozešli. Ale přesto budu sloužit. Kdo chce odejít, ať jde, kdo chce zůstat, ať zůstane.« Nikdo neodešel. Když se kněz nebál, tak jsme se ani my nebáli.“

Dobry pastýř

P. Bukowiński si s překážkami a s obtížemi dokázal poradit nejenom nezločným duchem, ale i dvěma – jak je označoval – „léky“: trpělivostí a důvěrou. Nehledal také jinou životní cestu. Byl naprosto přesvědčený, že Bůh ví, co je pro něho nejlepší, a že když někdy dělá něco prostřednictvím ateistů, ukazuje mu místo a způsob, kterým má naplnit kněžské poslání. Takto vysvětloval blízkému řeholníkovi: „V celé úplnosti doceňuji dobré srdce milovaného Otce, s jakým mi radí snadnější život. Zdá se mi, že se nemylim, že Boží vůle pro mne je život ne lehčí, ale obtížnější, kdo ví, zda ne tak

těžký, jaký jsem nedávno prožil. Dal bych si i já líbit určité ulehčení v životě, kdyby nebylo potřeb fideleských [tj. věřících], extrémně velikých.“

P. Władysław ostatně považoval odříkání za věc pro kněze úplně normální. Když v roce 2001 v Astaně (Kazachstán) Jan Pavel II. světil seminář a diecézní centrum pojmenované po P. Bukowińském, připomenul slova blahoslaveného o tom, že kněz musí být připraven se nešetřit, a je-li to třeba – dát i život za Kristův ovčín. V dopisech přátelům kněžím apoštol Kazachstánu psal: „Vznešený pojem dobrého pastýře je prakticky nerozlučně spojen s obětí a s utrpením »za svoje ovce«. (...) Právě my (kněží) máme jít životem cestou »těsnou a strmou« a svítit dobrým příkladem všem, co »jsou v tom domě«, a nepřimo i v zemi.“

„Nejsem sám“

Milostí kněžského povolání P. Bukowińskiego bylo i to, že ačkoliv žil den co den vzdálený od vlasti a od společenství kněží, necítil se osamocený. Těšil se z korespondence s blízkými a chtěl ji, ale nezpůsobovala to, že ho osamocenosť netrápila. Vysvětloval spřáteleným manželům: „Jako Vy, milí Wackovi, nejste sami, protože žijete spolu, tak ani já nejsem samotný, poněvadž – když užiju slov sv. Pavla – nežiji už já, ale žije ve mně Kristus« – můj Božský Mistr a můj Spasitel, který mě navštěvuje ve Svatém přijímání.“ Z Eucharistie P. Władysław čerpal sílu realizovat životní misi. Mše svatě sloužil také v táborech a ve vězeních, i když tak riskoval vlastní život. O jeho radikalismu a úctě k Eucharistii svědčí fakt, že byl schopný vypít Krev Kristovu včetně vši, která spadla z prýčny do kalichu, aby nezmarnil ani kapku Spasitelovy Krve. Dennodenně se odevzdával do Boží Prozřetelnosti v modlitbě a do ochrany Matky Boží. Nebylo náhodou, že zemřel s růžencem v ruce.

Ideál „maličkosti“

Těžká práce pastýře duší vzdáleného od vlasti, bez věhlasu a ocenění, vyžadovala od kněze, jemuž předpovídali skvělou kariéru v církvi, nejenom velkou lásku k jemu svěřeným ovečkám, ale také pokoru. A té se, jak přiznal, musel učit: „Tenkrát (v mládí) jsem se do určité míry domníval, že to já prokazuji Bohu milost,

a nyní bez přehnaných iluzí týkajících se vlastní osoby vidím, jak velikou milost mi Bůh prokázal a nadále prokazuje. To se týká i toho, že jsem tady. (...) Ano. Mám za co děkovat Prozřetelnosti!“ V podobném duchu psal P. Antonín Chomickému: „V posledním dopise jsi mi přál veliké pocty (...). Pocty nejenom proto, že jsou nereálné, ale byly by dokonce děsivé (...). Víc mě přitahuje ideál maličkosti než to, co mě v životě minulo a k čemu jsem přinejmenším nedorostl.“

Ten ideál se projevoval rovněž v asketickém a skromném životě P. Bukowińského. Nehledal pohodlí a neshromažďoval materiální věci. Celý jeho majetek představovaly knihy a malý kufřík, ve kterém přechovával liturgické náčiní. Kromě tohoto vlastnictví si ponechával prakticky jenom věci potřebné k životu a o zbytek se dělil s potřebnými. Případ farnice Františky Balické, které P. Władysław předal celou sbírku ze mše svaté „na mléko pro dítě“, nebyl ojedinělý. Jeho dobrota a štedrost byla totiž všeobecně známá mezi věřícími v Kazachstánu. Pomáhal lidem bez ohledu na jejich náboženství, kulturu, národnost nebo světový názor. „Jeho svědectví se jeví jako přehojnost činů milosrdenství pro duši i tělo,“ shrnul působení kněze papež František.

Apoštolova radost

Svědkové uvádějí, že P. Bukowiński si nejenom nestěžoval na těžké podmínky života a pastýřské práce, ale přijímal je s radostí. Samotný pobyt v Karagandě nazval v jednom z dopisů „milostí převyšující všechny nejmělejší představy, a dokonce i touhy“. Mnohokrát zdůrazňoval, jak je Bohu vděčný za svou životní cestu, a že by ji neměnil za žádnou jinou. „Daleko od rodných končin,“ psal, „nejsem ani trochu zarmoucený a vůbec se nepovažuji za nějakou oběť osudu. Úplně naopak, děkuji Bohu za všechno. Myslím, že po celou tu dlouholetou dobu života jsem vždycky byl a jsem dosud správným člověkem na správném místě.“ Za duchovní závěť blahoslaveného kněze Władysława Bukowińského je možné považovat slova: „Abychom do konce poctivě plnili vůli Prozřetelnosti v přesvědčení, že to je v našem životě nejlepší a nejvíce hodno touhy.“

Z Milujcie sie! 5/2016 přeložila -vv-

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (60)

10. Poslední výzvy (Dokončení)

13. března 2000 (Dokončení)⁽¹⁾

„Vy, andělská a svatá kategorie, jste se dali světu a svět se ve vás ubytoval. Vraťte se k řeholní a zasvěcené jednoduchosti. Vy jste svatí pro pomazání a zatracujete sami sebe pro pekelnou troufalost. Váš úkol je misionářský, jste ve světě, ale ne ze světa, který je pod satanskou mocí dovolenou Bohem. Svět od vás očekává, že uskutečníte misionářské dílo, které vám svěřil můj Syn. Žijte Krista; vy znáte, ale nechcete nést tíhu pro spásu lidí. Kříž je těžký, protože ho nesete bez mého Syna, Slova učiněného člověkem, který přijal tělo ve mně, své neposkvrněné Matce. Ježíš chce po vás, abyste byli zapálenými plameny spravedlnosti a lásky, abyste připravili srdce pro jeho návrat, až bude soudit. obraťte se a obraťte duše vám svěřené; žijte Krista v jeho Církvi, jedné, svaté, katolické, apoštolské a římské, a budete Kristovými v poslušnosti a lásce ke třem bodům víry, světla a lásky: k Eucharistii, k Neposkvrněné a ke Kristovu zástupci a Petrovu nástupci.“

„Moji synové, spásou není sjednotit všechna náboženství a učinit z nich jeden shluk bludů a omylů, ale obrátit se k jednotě lásky a víry.⁽²⁾ Nemůže se ustavit jedna církev, protože Církev je už ustavena, aby přijala kajícího, který je v omylu a v bludu. Lidé mají žít Církev, a ne Církev žít je. Lidé musí být přesvědčeni o pravdě. Jestliže kolísáte a svlékáte se,⁽³⁾ nejste již v kněžské vůni a pozbyli jste podstatu nauky, nebude vám již nikdo naslouchat, ale opustí Církev a půjdou do shromáždění bludařských a modloslužebných chatrců. Dávejte si pozor na falešná srdce, modlete se a učte pravdě, abyste je obrátili, zachránili ze satanských, světských a tělesných pařátů a uvedli na cestu pravdy, aby obdrželi život daný Kristem, který, když byl na kříži, s pokorou a trpělivostí prosil Otce, aby jim, budou-

li prosit o odpuštění, odpustil v síle jeho krve a nehleděl na jejich prvotní neznalost: »Odpusť jim, protože nevědí, co činí.« Tj. neuznali v člověku Kristu Boží Slovo učiněné člověkem. Nauka Církve je nauka Krista, Slova, mého Syna, a já jsem Matka Církve. Neměňte nauku, ale změňte svá srdce, abyste žili tuto nauku pro svou spásu a spásu bližního, který netrpělivě čeká na váš návrat k čistému prameni evangelia.“

11. Budoucnost (První část)

Na dvou mramorových deskách podlahy chrámu sv. Petra v Římě, a to přímo před oltářem vyznání,⁽⁴⁾ Cornacchiola identifikoval „dva obrazy protivníků Církve, is-

lámu a Ruska“. Obrazy, které nepřestával nikdy ukazovat těm, jež doprovázel při návštěvě baziliky, a které v jednom ze svých realistických snů také osvětlil Janu Pavlu II.: „Vysvětluji mu, že Církev bude napadána ve smyslu náboženském a politickém.“

(Pokračování)

*Z italského originálu „Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Panna Maria od Zjevení zjevuje Brunovi Cornacchiolovi na konci jeho života tři důležitá poselství. Ta byla již takřka celá publikována v předchozích číslech našeho časopisu. Dnes otiskujeme již jen zbylou část posledního třetího poselství. Panna Maria se v něm obrací na kněze, řeholníky a řeholnice. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Je zajímavé, jak zde Panna Maria klade do protikladu dvojí jednotu: falešnou synkretickou jednotu všech náboženství bez rozlišení pravdy a bludu a pravou jednotu Církve ve víře a lásce. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Vzhledem k předchozímu textu se jedná o slevčení kněžské kleriky či řeholního hábitu. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Tedy před hlavním oltářem nad hrobem sv. Petra. [pozn. překl.]

Pondělí 24. 6. 2019

6:05 Klapka s ... (91. díl): Lubomírem Havrdou
7:10 Křesťané v Pákistánu **7:40** Výpravy do divočiny: Biodiverzita a vymírání druhů **8:45** V pohorách po horách (37. díl): Plešivec – Brdy **9:00** Živě s Noe: Vysílání věnované novokněžím [L] **9:20** Outdoor Films s Annou Hanuš Kuchařovou (71. díl): Můj život je slackline **10:50** Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **11:10** Do varu s Maxem Kašparů (3. díl): Krize životních hodnot **11:30** Živě s Noe: Vysílání věnované novokněžím [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá ze Slavnosti Narození sv. Jana Křtitele z kaple Telepace [L] **12:50** Terra Santa News: 19. 6. 2019 **13:10** Odkaz předků (6. díl): Kněžpole **13:25** Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu **14:00** Živě s Noe: Vysílání věnované novokněžím [L] **14:30** Cesta k andělům (45. díl): František Václav Lobkowitz – biskup **15:20** Chceme se vrátit domů **15:40** V souvislostech **16:05** Noční univerzita: P. Petr Karas – Učedníci v něho uvěřili **17:05** Putování Modrou planetou: Írán **18:00** Živě s Noe: Vysílání věnované novokněžím [P] **18:30** Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici **18:35** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlyněm **18:40** Víra do kapsy: Okultismus **18:55** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha-Spořilov, kostel sv. Anežky České **19:20** Poutníci na Mohelnickém dostavníku 2012 **20:00** Missio magazín: Červen 2019 [P] **21:00** Vezmi a čti: Červen 2019 [P] **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (32. díl): S Josefem Koudelkou **21:30** Živě s Noe: Vysílání věnované novokněžím [P] **22:10** Noční univerzita: Alexander Tomský – G. K. Chesterton, paradox života a víry **23:05** Egypt – unesené nevěsty **23:40** Kulatý stůl: Je čestnost a lidskost moderní? **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 25. 6. 2019

6:05 Má vlast: Mořice **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:45** Víra do kapsy: Okultismus **10:05** Muzikanti, hrajte **10:35** Noční univerzita: Alexander Tomský – G. K. Chesterton, paradox života a víry **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (37. díl): Plešivec – Brdy **13:00** Jaroslav Martinásek **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (46. díl): Jiří Černý – novinář a hudební publicista **15:25** Mezi pražci (78. díl): Červen 2019 **16:15** Outdoor Films se Štěpánem Černouškem (42. díl): Sibiřské gulagy **17:45** Diakonie ve Valašském Meziříčí – Žijeme tu s vámi! **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu **18:40** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlyněm **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: Pocahontas (1595–1617) **19:15** Soňa **19:30** Zpravodajské Noeviny: 25. 6. 2019 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **20:55** Řeckokatolický magazín (207. díl) [P] **21:10** Zapomenuté Čako **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Cvrlikání (69. díl): Plachý host **23:20** Světlo pro Evropu (12. díl): Den europoslance **23:30** Terra Santa News: 19. 6. 2019 **23:55** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (147. díl): Milokraj Marty Töpferové **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 26. 6. 2019

6:05 Klapka s ... (91. díl): Lubomírem Havrdou
7:10 Zpravodajské Noeviny: 25. 6. 2019 **7:35** Noční univerzita: P. Petr Karas – Učedníci v něho uvěřili **8:35** Příběhy opravdových matek (1. díl): Veronika Palarčíková **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L]

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
- Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

10:45 Na pomezí ticha a tmy **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Missio magazín: Červen 2019 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (47. díl): Jan Royt – ikonograf, historik **15:25** Vezmi a čti: Červen 2019 **15:45** ARTBITR – Kulturní magazín (32. díl): S Josefem Koudelkou **16:00** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha-Spořilov, kostel sv. Anežky České **16:25** Zpravodajské Noeviny: 25. 6. 2019 **16:50** Cvrlikání (69. díl): Plachý host **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat **18:40** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlyněm **18:45** Angola: Vstaň a choď, Angolo **19:30** Terra Santa News: 26. 6. 2019 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Do varu s Maxem Kašparů (4. díl): Nemoci dneška **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noční univerzita: Pavel Kalina – Kostel pro 21. století [P] **23:25** Generální audience papeže Františka [P] **23:45** Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu **0:20** Poletuchy: Na skok na Plzeň **1:05** Kouzlo strun **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 27. 6. 2019

6:05 Putování Modrou planetou: Írán **6:55** Myanmar – Hora snů **7:25** Harfa Noemova: NF Impuls – A. Dvořák **7:45** Princ, který si vybral Dona Boska **8:35** Terra Santa News: 26. 6. 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (12. díl): Den europoslance **9:30** Česká věda **9:45** Karmelitánky v Chile **10:00** Kulatý stůl: Je čestnost a lidskost moderní? **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Mořice **13:40** Řeckokatolický magazín (207. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků – malíř **15:25** Karmelitánky v Chile **15:35** Generální audience papeže Františka **16:00** Zpravodajské Noeviny: 25. 6. 2019 **16:20** V pohorách po horách (37. díl): Plešivec – Brdy **16:30** Muzikanti, hrajte **17:00** Opavská inspirace **17:15** P. Antonín Šuránek **17:25** Animované příběhy velikánů dějin: Pocahontas (1595–1617) **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (4. díl): O červeném motoráku **18:40** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlyněm **18:45** Opavská inspirace **19:00** Večeře u Slováků: 13. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 27. 6. 2019 [P] **20:00** Letem jazzem (3. díl) [L] **21:05** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha-Spořilov, kostel sv. Anežky České **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:05** Zpravodajské Noeviny: 27. 6. 2019 **0:25** Smysl utrpení **0:40** Víra do kapsy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 28. 6. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 27. 6. 2019 **6:30** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha-Spořilov, kostel sv. Anežky České **6:50** Člun – Katolická církev ve Vietnamu **7:10** Noční univerzita: Pavel Kalina – Kostel pro 21. století **8:25** Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Víc než chrám: jednota různého **9:45** Soňa **10:15** Missio ma-

gazín: Červen 2019 **11:15** ARTBITR – Kulturní magazín (32. díl): S Josefem Koudelkou **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá ze Slavnosti Nejsv. Srdce Ježíšova z kaple Telepace [L] **12:50** Do varu s Maxem Kašparů (4. díl): Nemoci dneška **13:20** Poutníci na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (49. díl): Bohdan Heczeko a Robert Mayer – minoritští bratři **15:35** Harfa Noemova: NF Impuls – A. Dvořák **16:00** Zpravodajské Noeviny: 27. 6. 2019 **16:25** Buon giorno s Františkem **17:15** Portréty krajiny **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým koufem **18:40** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlyněm **18:45** Pan rektor **19:45** Slavnostní zahájení MFF a předání Ceny Ministerstva kultury: MFF Strážnice 2019 [L] **20:30** Prostá krása Kyjovska: MFF Strážnice 2019 [L] **22:05** Živě s Noe [P] **22:45** Večeře u Slováků: 13. neděle v mezidobí **23:15** ARTBITR – Kulturní magazín (32. díl): S Josefem Koudelkou **23:30** V pohorách po horách (37. díl): Plešivec – Brdy **23:40** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepči **0:05** Opřu se o florbalovou hůl **0:25** Skryté poklady: Roman **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 29. 6. 2019

6:05 Terra Santa News: 26. 6. 2019 **6:25** Buon giorno s Františkem **7:20** Olivovník – dar bohyňe Athény (1. díl) **7:45** Výpravy do divočiny: Biodiverzita a vymírání druhů **8:50** Sedmihlásky (128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose nade mlyněm **8:55** Animované příběhy velikánů dějin: Pocahontas (1595–1617) **9:30** Mše svatá ze Slavnosti sv. Petra a Pavla z baziliky sv. Petra v Římě [L] **11:35** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha – Spořilov, kostel sv. Anežky české **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Letem jazzem (3. díl) **15:15** Světlo pro Evropu (12. díl): Den europoslance **15:30** Historie sklářství v Karlovině **15:50** Říkejte mi strýcu **16:30** Finále soutěže o nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku: MFF Strážnice 2019 [L] **19:40** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib obětí **20:05** V souvislostech [P] **20:30** Plzeňáci: MFF Strážnice 2019 [L] **22:05** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **22:30** VUS Ondráš a SĽUK: MFF Strážnice 2019 [L] **0:05** Noční univerzita: P. Petr Karas – Učedníci v něho uvěřili **1:00** Řeckokatolický magazín (207. díl) **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 30. 6. 2019

6:05 Klapka s ... (92. díl): Ing. Zuzanou Dobiášovou
7:10 Letem jazzem (3. díl) **8:15** Dům ze skla? **9:15** Ars Vaticana (11. díl) **9:30** Večeře u Slováků: 13. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:25** Řeckokatolický magazín (207. díl) **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (32. díl): S Josefem Koudelkou **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:25** Tajemství divokého lesa **14:35** Vezmi a čti: Červen 2019 **15:00** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2019 [L] **17:05** Štětcem a píšťalou **17:30** Do varu s Maxem Kašparů (4. díl): Nemoci dneška **17:55** Sedmihlásky (7. díl): Hnalo děvča krásy [P] **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Benjamin Franklin (1706–1790) **18:35** Cvrlikání (69. díl): Plachý host **19:40** V pohorách po horách (40. díl): Vršatec – Bílé Karpaty **20:00** Noemova pošta: Červen 2019 [L] **21:40** V souvislostech **22:05** Jak si mě našel Antonín z Padovy **22:45** Buon giorno s Františkem **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 24. 6. o 16:40 hod.: Eucharistické zázraky

Na našej púti po miestach eucharistických zázrakov pokračujeme stále na území súčasného Španielska. Navštívime Cimballu, Moncadu a Guadalupe.

Utorok 25. 6. o 16:05 hod.:

Cyrlometodské dni v Terchovej (dokument)

Film dokumentuje oslavy Cyrlometodských dní v Terchovej v roku 2016.

Streda 26. 6. o 20:30 hod.: Fundamenty

(Načo máme Katechizmus katolíckej cirkvi)

Záverečná časť relácie Fundamenty zaoberajúca sa vysvetľovaním základných právd viery z Katechizmu katolíckej cirkvi.

Štvrtok 27. 6. o 22:25 hod.: Svätci zo Skalky (dokument)

Svätí Andrej-Svorad a Beňadik posvätili Skalku svojimi obetami a mod-

litbami. Aj o 1000 rokov neskôr je svedectvo života svätých pustovníkov stále aktuálne a živé.

Piatok 28. 6. o 10:00 hod.:

Svätá omša z Hronského Beňadika

Priamy prenos svätej omše pri príležitosti povýšenia na Baziliku minor.

Sobota 29. 6. o 09:30 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos na slávnosť sv. Petra a Pavla.

Nedeľa 30. 6. o 14:20 hod.:

vneMY (Vydržať až do konca)

Vnímanie bolesti ukončí televíznu sériu vneMY o ľudských zmysloch. Pa-li Danko vás pozýva vydržať až do konca... náročného konca o konci, bo-lesti, krvi a smrti... ale aj o kríži a zmysle utrpenia.

MALÁ POUŤ K NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE • 29. 6. 2019 • KLOKOTY

Program: 16.30 růženc, svätost smírení • 17.00 mše svätá – P. Jan Kulhánek, farní vikár v Sušici.

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH 6. 7. 2019 – P. Václav Hes, farář v Týně nad Vítavou

Program: 16.00 modlitba Klokotských zpívaných hodiniek • 16.30 růženc, svätost smírení • 17.00 mše svätá se svätostným požehnaním • po mši sväté beseda v kostele.

Poutní místo Klokoty se v roce 2019 připojilo k výzvě papeže Františka, který v duchu loga „Pokřtění a poslání“ církev vyzývá, aby rozjímala o svém poslání zvěstovat Krista světu, o poslání vyplývající z našeho křtu. V tomto duchu se také ponosou promluvy hostů tradičních prvních sobot na Klokotech.

Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Kontakt: tel. 381 232 584 • e-mail: tabor-klokoty@dicb.cz • www.klokoty.cz • www.oblati.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

22. – 29. ČERVNA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 6.		PO 24. 6.		ÚT 25. 6.		ST 26. 6.		ČT 27. 6.		PÁ 28. 6.		SO 29. 6.			
Antifona	1136	1262	1396	1570	1166	1295	1181	1311	1197	1329	772	870	1405	1580		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1396	1570	1166	1296	1182	1312	1198	1330	772	870	1406	1580		
Antifony	1137	1264	1397	1570	1167	1296	1183	1313	1198	1330	773	871	1407	1581		
Žalmy	1137	1264	813	914	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1397	1571	1170	1300	1186	1317	1201	1334	773	871	1407	1581		
Antifona k Zach. kantiku	701	791	1397	1571	1170	1300	1186	1317	1202	1334	774	872	1407	1582		
Prosby	1140	1268	1398	1571	1171	1300	1186	1317	1202	1334	774	872	1407	1582		
Závěrečná modlitba	701	791	1398	1572	1171	1301	1187	1318	1402	1576	774	873	1408	1582		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1264	1402	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1264	1402	1264	1402		
Antifony	1142	1269	1398	1572	1172	1302	1188	1319	1204	1336	775	873	1408	1583		
Žalmy	1142	1269	1265	1403	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1265	1403	1265	1403		
Krátké čtení	1144	1271	1399	1572	1175	1305	1190	1322	1206	1338	775	873	1408	1583		
Závěrečná modlitba	701	791	1398	1572	1175	1305	1191	1322	1206	1339	774	873	1408	1582		
Nešpory:																
	SO 22. 6.															
Hymnus	1132	1258	1394	1567	1400	1573	1176	1307	1192	1323	768	866	776	874	1409	1584
Antifony	1133	1259	1395	1568	1400	1574	1177	1307	1193	1324	769	866	776	875	1410	1585
Žalmy	1133	1259	1751	1971	1761	1982	1177	1308	1193	1324	769	867	776	875	1678	1897
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1395	1568	1400	1574	1180	1310	1196	1327	771	869	778	877	1410	1585
Ant. ke kant. P. M.	701	791	1395	1569	1401	1575	1180	1310	1196	1328	771	869	779	877	1411	1585
Prosby	1135	1261	1395	1569	1401	1575	1180	1310	1196	1328	771	869	779	877	1411	1586
Záv. modlitba	701	791	1396	1569	1398	1572	1181	1311	1197	1329	774	870	774	873	1408	1582
Kompletář:	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1242	1379

Liturgická čtení

Neděle 23. 6. – 12. neděle

v mezidobí

1. čt.: Zach 12,10–11

Ž 63(62),2.3–4.5–6.8–9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni,*

Pane, můj Bože!)

2. čt.: Gal 3,26–29

Ev.: Lk 9,18–24

večer:

1. čt.: Jer 1,4–10

Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17

Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)

2. čt.: 1 Petr 1,8–12

Ev.: Lk 1,5–17

Pondělí 24. 6. – slavnost Narození

sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1–6

Ž 139(138),1–3.13–14ab.14c–15

Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)

2. čt.: Sk 13,22–26

Ev.: Lk 1,57–66.80

Úterý 25. 6. – ferie

1. čt.: Gn 13,2.5–18

Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5

Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?)*

Ev.: Mt 7,6.12–14

Středa 26. 6. – ferie

1. čt.: Gn 15,1–12.17–18

Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 7,15–20

Čtvrtek 27. 6. – nezávazná památka

sv. Cyrila Alexandrijského

1. čt.: Gn 16,1–12.15–16

Ž 106(105),1–2.3–4a.4b–5

Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý.*)

Ev.: Mt 7,21–29

Pátek 28. 6. – slavnost Nejsvětějšího

Srdce Ježíšova

1. čt.: Ez 34,11–16

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: Řim 5,5–11

Ev.: Lk 15,3–7

Sobota 29. 6. – slavnost sv. Petra

a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)

2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18

Ev.: Mt 16,13–19

ŽIVOT Z VÍRY

SEDM KROKŮ K DOBRÉ ZPOVĚDI

Michal Zamkovský • *Ze slovenštiny přeložila Eva Mešková*

Tato knížka nemá být jen zpovědním zrcadlem, ale především praktickým pomocníkem, který nám ukazuje, jak se vrátit zpět k milosrdnému Otci. Autor, známý slovenský redemptorista, vysvětluje v sedmi bodech základní atributy dobré zpovědi a nabízí návod na prožití svatě zpovědi jako setkání s milujícím Otcem. Zaměřuje se i na správné pochopení kajícího skutku a ukazuje, jak lze po dobré zpovědi vykročit do života.

Paulinky • Brož., 115x175 mm, 72 stran, 125 Kč

EVANGELIUM NA KAŽDÝ DEN 2020

Knížka kapesního formátu chce být každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Je zde také vždy odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti svátku či památce daného dne.

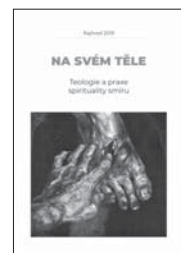

Paulinky • Brož., 104x145 mm, 488 stran, 109 Kč

NA SVÉM TĚLE • TEOLOGIE A PRAXE SPIRITUALITY SMÍRU

Boží Syn se stal smírnou obětí a tak zachránil svět. Každý z nás může objevit příležitost připojit se k našemu Pánu a spolu s ním usmiřovat lidstvo s Bohem. A právě v této knížce nalez-

ne čtenář vysvětlení i konkrétní rady, jak tuto možnost využít a stát se smírnou obětí. Zvláště může napomoci těm, kterým do života vstoupí utrpení a kterým hrozí pokušení malomyšlně anebo utrpení jen jaksi bez užtku přetrpět. Vždyť objevit pozapomenutou možnost obětovat se pro smír je i v naší době velmi účinné a potřebné. Vyšlo s církevním schválením Biskupství brněnského.

Česká provincie Kongregace sester
Těšitelé Božského Srdce Ježíšova
Brož., A6, 64 stran, 25 Kč

ŽIVOTOPIS SVĚTCE

DO AKCE JDE TITUS

Jozef Luscoň • *Ze slovenštiny přeložila Lenka Ripperová • Ilustrace Adrián Giac*

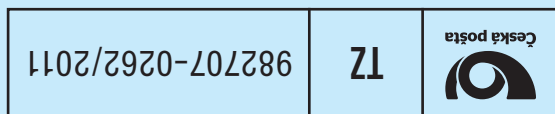
Čtivý životopis salesiána Tita Zemana, který byl blahověčen 30. září 2017 v Bratislavě, je inspirující především v jeho odhodlání riskovat všechno pro záchranu duchovních povolání a také tím, že po nespravedlivém odsouzení a mučení neztrpěl, nezkrivil páteř a nadále si byl plně vědom toho, že je služebníkem Páně. Uctít jeho ostatky a poprosit o přimluvu je možné také v České republice, v kostele sv. Jiří ve Štítarech na Znojemsku, kam byl uložen kousek jeho ostatků už půl roku po jeho blahověčení. Vyšlo s církevním schválením Biskupství brněnského.

A.M.I.M.S. z.s. ve spolupráci
s Maticí cyrilometodějskou s. r. o.
Brož., A5, 128 stran, 25 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolku. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.